

měl ale zjevně poměrně konkrétní představu, jakým způsobem svůj úkol má plnit. Bible nám ani neprozrazuje, zda Jan křtil proto, že mu to řekl přímo Bůh, nebo začal křtít prostě proto, že mu to přišlo jako dobrý způsob, jak konkrétně své poslání naplnit. A myslím, že to ani nemusíme vědět. Důležitější je to, že Jan měl jasnou představu, co a jak má dělat.

Máme takovouto jasnou představu o svém životě i my? Pokud už tušíme, k čemu nás Bůh v životě volá, máme nějakou konkrétní vizi, jak toto poslání naplnit? Někteří ji patrně máte a nechápete ty naivky, kteří žádnou vizi nemají. Jiní ji nemáte, ale modlíte se za ni. Pak jste zde vy, kteří žádnou životní vizi nemáte, a ani vám to moc nechybí. A nakonec, někteří z vás ji nejen nemáte, ale dokonce si na tom zakládáte.

Něco vám povím. Někteří lidé jsou organizovanější a mají promyšlený každý krok svého života. Takoví lidé toho obvykle stihnou v životě víc, ale zase si ho moc neužijí, protože se neumí nechat příliš překvapit, zastavit, inspirovat nebo vykolejit tím, co se děje okolo nich. Na druhé straně, někteří lidé umí být hodně vnímaví na dění okolo, ale mají zase veliký problém s plánováním a řádem, takže jejich život připomíná spíš procházku než cestu za nějakým jasným cílem.

Smysluplný život je někde uprostřed, v rovnováze mezi cíleným směřováním k budoucnosti a hlubokým ponorem do přítomnosti. „Organizovaní“ obvykle nemívají problém s jasnou vizí, ale dělá jim určité potíže definovat své životní poslání, protože nedokážou tak jasné vidět potřeby a vlivy okolo sebe. Naproti tomu „sběrači inspirace“ obvykle nemívají problém s posláním, ale je pro ně zase těžké vytvořit si jasnou představu o tom, jak toto poslání konkrétně naplnit.

I když se to zdá nemožné, existuje vyvážená prostřední cesta, která spojuje jak život tady a teď, tak i život zaměřený na budoucnost. My ze své přirozenosti obvykle tíhneme k jednostrannosti. Proto je tato vyváženost velikou výzvou pro náš duchovní růst. Připadá vám to zvláštní? Nemělo by. Tak to přece v Božím království chodí už 2000 let. Boží království už je tady a zároveň má teprve přijít. Už jsme spaseni, ale stále své spasení teprve vyhlížíme. Vyvyšujeme Krista jak tím, kdo jsme už teď, tak i tím, kým budeme, a co pro něj uděláme v budoucnu.

A to je smysluplný život, ke kterému nás Bůh volá. Je to život vášně vyvyšit Krista, život s posláním sloužit druhým a život s vizí, jak toto poslání konkrétně naplnit. Kéž nám to všem Pán Bůh dává plně zakoušet.

TŘI SLOVA NA ZÁVĚR

Dnes se naposledy vrátíme k našemu tématickému cyklu o smysluplném životě. Napovídali jsme toho hodně a docela by mě zajímalo, co všechno se vám honí hlavou. Možná po tolika různých úhlech pohledu vám může připadat, že smysluplný život je něco hrozně složitého, něco co nikdy ani pořádně nepochopíte, natož abyste to také žili. Ve skutečnosti je to ale mnohem jednodušší. To všechno, o čem jsem až doposud mluvil, se dá shrnout pouze do tří slov. Pokud si odnesete tyto tři základní věci, pak celá série měla opravdu smysl a podařilo se mi předat to, co jsem chtěl.

Jedná se o tato tři slova: vášeň, poslání a vize. Tyto tři věci jsou navzájem úzce propojené a přesto mají také určité pořadí. Možná někoho z vás totiž po minulém kázání napadlo, že by to opravdu chtělo mít nějakou jasnější osobní vizi pro život. A to je dobře, ale já se ptám: Na čem tu vizi postavíte, máte už jasno o svém životním poslání? Ale ani tady to ještě nezačíná. Základem všeho je sjednocující vášeň vyvyšit svým životem Ježíše. Pokud tohle o nás neplatí, pak nemá smysl zajímat se o své životní poslání, protože i kdyby nám bylo jasné, tak nás stejně nechytí za srdce. Spousta jiných druhořadých věcí nás bude lákat víc.

Pojďme se tedy podívat na příklad muže, který měl tyto tři věci srovnané tak dobře, že žil nejen skutečně smysluplně, ale Ježíš o něm dokonce řekl, že se mezi lidmi nenarodil nikdo větší než on.

Čtení: Jan 3.22-30

A. VÁŠEŇ: „*ON MUSÍ RŮST JÁ SE MENŠIT*“

Jan Křtitel byl všestranně výjimečnou prorockou osobností, která neodolatelně přitahovala jak obdivovatele tak i odpůrce. Byl naplněn Duchem svatým už v lůně své matky a celý život prožil jako Boží zasvěcenec, na okraji společnosti, bez rodiny, v častých modlitbách a půstech. Volal Izrael k tomu, aby se obrátili cele k Bohu, litovali svých hříchů a na znamení svého pokání se od něj nechali v Jordánu pokřtít.

Zástupy Janovi visely na rtech, náboženští vůdcové si s ním nevěděli rady a jeho vliv byl za čas tak veliký, že se od něj nechávali křtít dokonce i kněží z Jeruzaléma. A pak, pak se to najednou radikálně změnilo. Stalo se to poté, co Jan jednoho z křtěných označil za Mesiáše, na kterého celý Izrael čeká.

Nejprve ho opustili někteří z učedníků a začali následovat toho, o kterém Jan mluvil, jakéhosi Ježíše z Nazaréta. Poté se k Janovi dostaly zprávy o tom, že Ježíš nejen káže podobné věci jako on, ale nechává své učedníky, aby také křtili druhé lidi. Navíc, stále víc lidí začínalo chodit za Ježíšem a na něj se jaksi zapomnělo. Není divu, že se to dotklo těch učedníků, kteří Janovi zůstali věrní i dál. Přišlo jim to nespravedlivé.

A co na to Jan? Nestýská si tak, jak bychom to patrně dělali v jeho situaci my. Ani cynicky nepoznamenává, že i na Ježíše jednou dojde. Ani hrdinně neprohlašuje, že všichni ještě poznají, kdo je to Jan Křtitel. Místo toho soucit svých učedníků odmítá: „Moji milí, to je přece dobře, že Ježíšova popularita roste. Tak to má být. On je Mesiáš, já jsem jenom jeho předchůdce. Nepřišel jsem proto, abych se stal velikým, ale proto, aby se stal velikým právě On. Já se z jeho popularity upřímně raduji.“

Připadá vám to neuvěřitelné? Nadpřirozeně pokorné? Tentýž Duch, který naplnil Jana ještě před narozením, přebývá v srdci každého znovuzrozeného Božího dítěte. Tentýž Duch chce stejně vyvýšit Ježíše i skrze vás. Nedovolí vám, abyste si budovali svoji vlastní babylónskou věž. Pokud se o to pokoušíte, udělá všechno proto, aby vaše plány selhaly. Nedá si pokoje, dokud se všechny planety vašich tužeb nezačnou znovu otáčet kolem jediného slunce, kolem touhy vyvýšit Ježíše Krista.

Patříte-li Kristu, pak v sobě tuto touhu nemusíte nijak uměle vytvářet. Vy ji skrze Ducha svatého v sobě už máte, stačí ji jen objevit. Jak? Nikdy nemůžete milovat někoho, koho znáte jenom z dálky. Nemůžete být uchvácení někým, o kom víte jen z doslechu. Musíte před ním sami padnout na kolena a prosit ho, aby se vám dal osobně víc poznat a zjevil vám svoji velikost a lásku. Když se takto přiblížíte k Bohu, On se pak přiblíží k vám. Pokorným se dává poznat bez výhrad.

Že to není možné? Ale je. Kvůli tomu přece přišel Duch svatý, aby vám umožnil navázat zcela osobní vztah s Ježíšem. Jenom v něm a nikde jinde je střed smysluplného života. Nezačíná to u vizí ani u zvláštních posláních. Začíná to na kolenou před Ježíšem. On musí růst a my se menšit.

B. POSLÁNÍ: „JÁ NEJSEM MESIÁŠ, ALE JEHO PŘEDCHŮDCE“

Tolik tedy k tomu prvnímu slovu – vášeň. A teď k tomu druhému – poslání. Všimněte si, že Jan může mluvit o svém postavení vůči Ježíši s takovou pokorou a jistotou právě proto, že má naprosto jasno, pokud

jde o jeho poslání. „Já nejsem Mesiáš, jsem jenom jeho předchůdce.“ Když se na Janův život podíváte tak nějak lidskýma očima, tak vám ho může být docela líto. Právě v okamžiku, kdy pokřtí Mesiáše a jeho služba dosáhne vrcholu, začíná být jaksi nadbytečný. Ano, pořád věrně káže a křtí dál, protože Izrael ještě svého Mesiáše zcela nerozpoznal, ale jeho služba začíná rapidně upadat, a nakonec Jan úplně mizí ze scény, když ho nechá uvěznit a později i bezdůvodně popravit král Herodes.

A my víme, že to vůbec nebylo lehké, že Jan pak měl ve vězení určité pochybnosti. Jako typický SZ prorok nevěděl patrně nic o tom, že Mesiáš musí přijít dvakrát. A tak bylo těžké srovnat se s tím, že Ježíš navzdory mnoha jasným mesiášským znamením zatím nepřináší žádné vysvobození Izraeli a nechává i samotného Jana ve vězení. Přesto to na Janově velikosti nic nezmenšuje. Jeho úkolem nebylo porozumět dokonale poslání Mesiáše, jeho úkolem bylo porozumět svému vlastnímu poslání. A to naplnil zcela dokonale. Máme ho za to snad soudit, litovat?

A co naše poslání? Víme, co Pán Bůh očekává od nás? My jsme tady nedávno mluvili o tom, že když nás Pán posílá za lidmi, nechce, abychom jim vládli, ale chce abychom jim sloužili. Chce, abychom druhé tlačili před sebou a nechali je vyniknout. V určitém smyslu máme být i my druhým lidem předchůdci, máme pokládat jeden druhého za přednějšího sebe. Je pro něco takového v našem poslání místo? Nebo jde jen o nás, o náš úspěch, o vliv, který nějak zvýší naše sebevědomí?

Možná zápasíte s tím, že žádné životní poslání nemáte. Pak mi dovoluňte jednu dotěrnou otázku. Co vidíte, když se rozhlížíte okolo sebe? Co s vámi dělají potřeby druhých lidí, např. jejich hlad – ať už fyzický nebo duchovní? O našem Pánu čteme: *Když viděl zástupy, bylo mu jich líto, protože byli vysílení a skleslí jako ovce bez pastýře.* Tady to začíná, u potřeb. A co následuje? *Žeň je velká, dělníků málo. Proste proto Pána žně, ať vyšle dělníky za svou žeň. (Mt 9,36-38)* Následuje povolání. A tak prostě i vy Pána žně, aby otevřel vaše srdce, a aby vás povolal.

C. VIZE: JAN KŘTIL V AINON, BLÍZKO SALIM

A teď to třetí – vize. Náš příběh zachycuje Jana v jeho každodenní práci, když káže a křtí v Ainon, blízko Salim. Nedokážu si představit, jak se vyrovnal s tak těžkým úkolem jako je poslání být předchůdcem Mesiáše. A co to vůbec znamená, jak může člověk někomu dělat předchůdce? Jan